

IUSTITIA

PATRICIA SHANNON

Eerste Druk
Copyright Patricia Shannon
2015

*Gebaseerd op waargebeurde feiten maar zowel een aantal gebeurtenissen
als de namen van plaatsen en personen zijn fictief.*

Proloog

Met hoge snelheid zoefde er rakelings iets langs haar hoofd. Katja gilde, terwijl ze instinctief in elkaar dook en haar handen voor haar gezicht hield. Het voorwerp ketste tegen de muur en kwam vervolgens achter haar op de tegels terecht.

In een opwelling vluchtte ze naar binnen en ze schoof razendsnel de glazen pui dicht. Door de klap trilde de schuifdeur nog na. Eenmaal veilig, keek ze met verbijstering naar de pijl die voor haar lag. Ze had wel dood kunnen zijn! Nadat er enkele tientallen minuten waren verstreken en ze meende dat de kust veilig was, ging ze naar buiten. Haar hand beefde toen ze het opdraapte. Er zat een briefje omheen gewikkeld.

Ze trok lijkbleek wit toen ze het las.

“De volgende keer ben je er geweest!” stond erop.

Haar hart ging tekeer en ze snakke naar adem. Ze rende weer naar binnen en deed alle deuren en ramen op slot.

Vertwijfeld nam ze plaats op de bank. Ze kon haar tranen niet bedwingen en al gauw snikte ze het uit.

Blijkbaar waren de belangen nóg groter dan ze vermoedde. Door haar eigen verdriet heen vroeg ze zich af of ze Peter moest inlichten. Ze was nog steeds bezorgd over de gezondheid van haar echtgenoot. De recente ontwikkelingen hadden ook bij hem zijn tol geëist. Het was een moeilijke beslissing.

Toen ze eindelijk uitgehuild was, besloot ze Magne Bjorklund te bellen.

Als voormalig hoofd van de Noorse geheime dienst, speelde hij een belangrijke rol in de strijd tegen de onrechtvaardigheden in Aronda Park.

Niemand maar dan ook niemand, had ooit kunnen voorzien wat hen boven het hoofd hing toen ze een appartement kochten in het toeristische complex in Albol. Het was jammer dat ze zich erbij had laten betrekken, maar er was nu geen weg meer terug. Of wel? Ze wist het niet. Het was nogal ingewikkeld. Ze zuchtte diep.

Ondertussen belde ze Magne. Ze vertelde hem wat haar was overkomen.

“Je reinste intimidatie,” reageerde hij. “Volgens mij hebben ze bewust misgeschoten. Ze willen jou angst aanjagen, Katja! Geloof me! Het is een veel gebruikte tactiek en psychologische oorlogsvoering. Daar moet je absoluut niet van onder de indruk raken!” Zoals gewoonlijk bleef hij er nuchter onder.

“Makkelijk gezegd,” antwoordde ze enigszins gepikeerd, “het had maar een haar gescheeld of ik was geraakt!”

“Precies!” zei de Noor, “dat was uiteraard de bedoeling! Natuurlijk begrijp ik dat je er enorm van bent geschrokken. Het is niet niks. Probeer het toch wat te relativeren in het licht van de laatste ontwikkelingen. Geef ze niet de macht over je!”

Ze was even stil.

“Je hebt gelijk!” zei ze ineens resoluut. “Ik zou beter moeten weten. Tot nu toe zijn het alleen maar loze dreigementen geweest.

Niettemin, een kat in het nauw maakt rare sprongen en het lijkt mij toch zinvol om alert te blijven.”

“Absoluut!” antwoordde hij bedaard. “Goed dat je mij op de hoogte hebt gebracht. Een gewaarschuwd mens telt voor twee!” Daarmee werd het gesprek beëindigd.

Op dat moment hoorde ze een sleutel in het slot van de voordeur draaien. “Dat zal Peter zijn,” dacht ze.

Ze keek naar de pijl die op tafel lag. Ze zou het hem toch maar voorzichtig vertellen. Ook hij kon beter gewaarschuwd zijn. Niemand wist wie het volgende slachtoffer werd.

Wat was alles toch anders gelopen dan ze hadden verwacht toen ze vorig jaar naar Spanje vertrokken om een nieuw bestaan op te bouwen.

Twee jaar hadden ze er naar uitgekeken en eindelijk waren ze op de plaats van bestemming aangekomen. In alle stilte tuurden ze het dal in. Ze hadden alles achter zich gelaten, familie, vrienden en een goede baan. Nu stonden ze aan het begin van een nieuw leven in Spanje.

“Daar is het dan!” verbrak Katja de stilte, “ons nieuwe thuis!” Met een voldaan gevoel keek ze zijdelings naar haar echtgenoot en ze zag dat hij eveneens vergenoegd zat te kijken. Ze legde haar hand op zijn been en hij reageerde meteen. Hij boog naar haar toe en kuste haar liefdevol op haar mond.

“Het is mooi geworden,” zei hij glimlachend.

“Ja, dat vind ik ook,” antwoordde ze dolgelukkig.

Het spierwitte gebouw met rode dakpannen lag achter een rij van prachtige jonge palmbomen die langs een recent geasfalteerde weg stonden.

De vier etages hoge constructie was gebouwd in een bijna volwaardige cirkel met in het midden een groene deken, hun eigen privé park!

Een rechthoekig zwembad met diepbloauwe reflecties was uitnodigend geplaatst in de tuin aan de voorkant van het gebouw. Rondom waren ruime balkons en op de begane grond had elk appartement zijn eigen betegelde terras. Het zag er paradijselijk uit.

Langzaam reden ze de heuvel af en na enkele zijstraatjes konden ze eindelijk de oprijlaan op. Een bord aan de zijkant begroette hen: *Bienvenido a Aronda Park.*

Hier en daar hingen er al bloembakken met felgekleurde geraniums aan de balkons van het gebouw. Het gaf het geheel een vrolijk aanzien.

Rustig passeerden ze het omheinde zwembad waar een aantal kinderen zich luidkeels amuseerden.

“Er wonen toch al aardig wat mensen hier,” merkte Peter op, “je zou niet zeggen dat het nog maar net klaar is allemaal.”

“Ja, een beetje merkwaardig,” reageerde ze ietwat verwonderd. “Volgens de laatste berichten waren wij één van de eersten die de sleutel kregen.” Ze keek wat bedenkelijk voor zich uit.

“Is er iets?” vroeg Peter belangstellend, “je kijkt zo zorgelijk.”

“Nee hoor, niets,” jokte ze. “Ik ben alleen erg moe van de reis. Jij ook neem ik aan?”

“Dat kun je wel zeggen ja,” beaamde hij geeuwend.

“Ik zal blij zijn als we iets te drinken kunnen nemen in ons nieuwe optrekje,” verzuchtte ze glimlachend.

“Parkeer hier zolang de auto maar,” vervolgde ze meteen erachter aan. “We hebben toch nog geen sleutel voor de garage.”

Ze wees op een open zandvlakte, aan de zijkant van het gebouw. Een aantal auto's met Spaanse nummerborden stonden er al geparkeerd.

Ze kwamen recht tegenover een halve ronding van het pand te staan, aan de kant van de galerijen met zicht op de houten voordeuren van de diverse appartementen.

Een eindje verderop in de straat zag ze nog een aantal woningen in aanbouw.

Ondertussen reed Peter de auto voorzichtig het losse zand op. Na wat heen en weer gemanoeuvreeer stonden ze eindelijk stil.

Terwijl ze alvast wat bagage uit de achterbak van de Volkswagen haalde, zag ze een man een papier ophangen op het groen geverfde hek van de zij ingang.

Hij was niet lang, misschien zo'n één meter zestig. Hij droeg een zwart leren jack waaronder zijn brede schouders nog zichtbaar waren.

Zijn zwarte, enigszins lange, gekrulde haren leken wel geverfd. Het zat wat warrig om zijn gezicht.

Even keek de man haar aan. De blik in zijn ogen was kil en doordringend. Ze kreeg er de koude rillingen van.

“Wat een engerd,” dacht ze ongerust, “ik hoop niet dat hij hier woont.”

Op dat moment voegde zich een aantal mensen bij hem, die meteen de aankondiging begonnen te lezen.

Blijkbaar viel het niet in goede aarde want er volgde een heftige discussie in het Spaans.

Het was een grimmig tafereel en de man balde meerdere malen zijn vuisten, die hij bedreigend tegen het gezicht van enkele omstanders aanhield.

Ineens keek hij om naar haar en hij schreeuwde iets onverstaansbaars haar kant op. Ze schrok ervan en vlug wendde ze zich af van het gebeuren.

“Laten we maar even wachten tot die lui weg zijn,” waarschuwde ze Peter, “voor dat soort taferelen ben ik nu veel te moe.”

“Ja, er is blijkbaar nogal wat aan de hand,” reageerde hij, “wat maken die een heibel zeg!”

Ze treuzelden wat rondom de auto en toen de kust veilig was begaven ze zich richting de ingang.

“Ik ben heel benieuwd naar wat er op het opgehangen papier staat,” zei ze geïnteresseerd. “Het moet wel een belangrijke mededeling zijn als ze zich daar zó over opwinden.”

Eenmaal bij het hek aangekomen constateerde ze dat de brief geheel in het Spaans was. Onderaan de brief stond een stempel van Aronda Park Servicios met een handtekening er doorheen.

Ze moest haar uiterste best doen om het Spaans te begrijpen. Peter las aandachtig mee.

“Nou, snap jij het?” zei ze onthutst.

“Volgens mij staat er dat er geen woonvergunning is afgegeven?” Ze keek vragend om zich heen, alsof ze nog iemand anders zocht om het te bevestigen.

“Ja,” beaamde hij voorzichtig, “dat lijkt er inderdaad op.” Hij las het nogmaals aandachtig door.

“Wie of wat is Aronda Park Servicios eigenlijk?” vroeg ze zich af. “Nooit van gehoord of gelezen in onze papieren. Ook niets over het verkrijgen van een woonvergunning.” Ze zocht tegelijkertijd in haar geheugen.

“Wij weten van niets hoor,” zei ze tenslotte. “Wij zijn domme buitenlanders. We gaan hier wonen en gewoon verder met wat we van plan waren.”

Ze was doodop van de twaalfhonderd kilometer lange autorit in hun oude Volkswagen.

“Hopelijk komt er nog iemand zodat we naar binnen kunnen,” zei ze terwijl ze haar koffer neerzette op de grond. “Het is wel jammer dat we de sleutels nog niet hebben,” zuchtte ze vertwijfeld, “lastig ook. Laten we hopen dat de receptie nog open is.”

“Er komt vast wel iemand opdagen,” antwoordde Peter opgewekt. Ze hoefden gelukkig niet lang te wachten.

Er kwam al gauw een man van middelbare leeftijd aangelopen. Kordaat duwde hij een speciale platte veiligheidssleutel met ingeboorde gaatjes in het slot van het hek. Hij draaide de sleutel een slag om en het ging open, zij het ietwat stroef en zwaar.

Hij zei hen beleefd gedag en liep door, zonder verder op of om te kijken.

Katja reageerde bliksemsnel en het lukte haar te voorkomen dat het hek terug in het slot viel.

Ze hoefden niet ver te lopen naar het door hen gekochte appartement. Het lag op de begane grond, niet al te ver van de zij ingang af en vlakbij de lift naar de ondergrondse parkeerplaatsen.

Katja keek op de voordeuren naar de huisnummers. Bij de vierde deur stond ze stil.

“Hier is het!” zei ze opgetogen. “Ik ben zo benieuwd hoe het uiteindelijk geworden is!” Ze stond te popelen om naar binnen te gaan.

“Laten we me maar gauw naar de receptie gaan om te sleutels op te halen. Ik weet niet tot hoe laat die open is. Misschien is er nog iemand,” zei ze hoopvol.

Ze moesten daarvoor bij de hoofdingang zijn, die via een brede betegelde wandelgang langs diverse appartementen, te bereiken was.

“Laten we de koffers maar meenemen,” stelde ze voor. “Je weet het maar nooit. Straks haalt iemand ze weg!”

De receptie bleek gelukkig nog open te zijn. Vanaf een afstand zag ze beweging in het kleine gebouw.

Achter de ontvangstruimte bevond zich het restaurant dat bij het complex hoorde en een zaal voor sociale gelegenheden. Het zag er allemaal nogal simpel uit, recht toe, recht aan.

Op de buitenmuren zat een soort witte structuurverf die hier en daar al afgebladderd was.

Binnen wachtte haar een onaangename verrassing.

De man in het zwart leren jack, die kort tevoren bij het hek de brief had opgehangen, stond in het kleine kantoor.

Katja huiverde. Het vooruitzicht om met hem de beperkte receptie ruimte te moeten delen, benauwde haar behoorlijk. Daar kwam nog bij dat er slechts één deur was, die zowel als in- en uitgang fungeerde. Ze begreep niet waarom ze meteen zo'n aversie had tegen de man. Ze kende hem niet eens. Waarschijnlijk was het door de slechte eerste indruk die ze van hem had gekregen. Ze kon er zo gauw geen andere verklaring voor bedenken.

Achter een brede, lange houten toonbank stond een nogal gezette vrouw met pikzwart haar. Ze was in een heftig gesprek verwickeld met de man en leek alles behalve vriendelijk. Er was verder niemand te zien.

“Als je het mij vraagt hebben die twee een flinke ruzie,” merkte Peter op.

Ze bekeek het tafereel eens aandachtig en haalde onwillekeurig haar schouders op.

“Ze schijnen een behoorlijke discussie te hebben maar we hebben wel de sleutels nodig. Dus, we gaan gewoon naar binnen. Wat kan ons die mensen schelen, we hebben er later waarschijnlijk weinig mee te maken,” reageerde ze zelfverzekerd.

Kordaat opende ze de glazen deur van de receptie, terwijl ze haar koffer achter zich meetrok.

Toch voelde ze haar hart bonzen en ze probeerde elk oogcontact met de man te vermijden. Ze keek nieuwsgierig om zich heen en ze zag aan de rechterkant tientallen kleine vakjes met allerlei nummers.

In enkele daarvan lag post.

De toonbank was leeg, op een computer en een bosje sleutels na.

De man en de vrouw waren abrupt stil. Er volgde een nogal onbehaaglijk moment waarop Katja alle moed verzamelde en probeerde het ijs te breken door vriendelijk “*Buenos dias*” te zeggen in het Spaans.

De chagrijnige vrouw mompelde hetzelfde terug, maar het ging niet van harte. De man zei niets.

“Nou, dat begint goed,” dacht ze ontstemd. Ze had het liefst meteen weer weg willen lopen.

Ze hield zich echter groot en vervolgens probeerde ze in gebroken Spaans uit te leggen dat ze de sleutels kwamen halen.

“Nummer?” vroeg de vrouw kortaf en zeer onvriendelijk.

“Ze bedoelt het appartement nummer denk ik,” fluisterde Peter in haar oor.

“6A,” zei ze snel.

De vrouw legde haar grote hand met fel oranje gelakte nagels stevig op de sleutelset die op de toonbank lag en keek hen star aan.

“Dat is dan honderd euro,” kondigde ze aan, zonder te blikken of te blozen.

“Pardon?” reageerde Katja verbijsterd. “Honderd euro voor een paar sleutels? Dat kan toch niet waar zijn?”

Ze keek Peter en vervolgens de vrouw vol ongeloof aan.

Die hield haar hand stevig op de sleutels.

De akelige man die ondertussen achter hen was komen te staan, kuchte even en brabbelde iets onverstaanbaars tegen de vrouw.

“Wil je ze hebben of niet?” vroeg deze vervolgens grimmig. Het was duidelijk dat ze geen geduld had voor hun weifeling.

De man stond nu naast hen en wees ongeduldig met zijn vingers op zijn horloge. Zijn gezicht stond op onweer.

Peter trok gauw zijn portemonnee uit zijn broekzak en legde twee keer vijftig euro op de toonbank. De vrouw graaide het geld meteen weg, waarna ze de sleutels min of meer naar hen toe gooide.

“Laten we maar snel weggaan,” zei Katja, “ik krijg de kriebels van die lui!” Ze greep haar koffer en liep meteen naar de deur. Peter volgde haar op de hielen.

Toen ze eenmaal buiten waren zei ze: “Jeetje zeg! Niet te geloven! Wat een rare lui en dan dat gedoe met de sleutels!”

Hij keek haar fronsend aan. “Ja, idioot gewoon, om daar honderd euro voor te moeten betalen!”

“Dat ook ja,” antwoordde ze ad rem, “maar dat onze sleutels al klaar lagen op de toonbank vond ik wat merkwaardig, het was alsof ze wisten dat wij kwamen!”

“Inderdaad, nu je het zegt,” reageerde hij peinzend. “Een beetje vreemd maar ze vroeg wel naar ons huisnummer.”

“Ach, vergeet het, kom we gaan naar ons appartement,” zei ze, zo opgewekt mogelijk.

Ze was niet van plan haar stemming te laten verpesten door een kleine tegenslag.

Terug bij hun appartement, duurde het even voordat Peter de deur open kreeg.

Ze staaarde naar de binnentuin die tegenover hun voordeur lag. Er liep een grindpad door het midden en er lag gras, daar was dan ook alles mee gezegd.

Het was een beetje een kale boel en ze voelde zich wat teleurgesteld. Het zag er niet echt uitnodigend uit.

Uiteindelijk lukte het om de deur open te krijgen met een kleine platte sleutel.

Toen ze vol verwachting naar binnen stapte wist ze niet wat ze zag!

-3-

Na de pijnlijke ervaring in de receptie was het een welkome verademing! Ze bevond zich in de met terracotta betegelde hal van hun eigen appartement.

Ze liep meteen de keuken in, die zich rechts vooraan bevond. Het was een ruime keuken met afwasmachine, wasmachine en 4-pits gasstel.

Ze was blij verrast met het keukenblok dat onder- en bovenkastjes had en was uitgevoerd in een gebroken witte kleur met licht houten handgrepen. Rechts in de hoek bij het keukenraam hing een gasboiler.

Het zag er boven verwachting goed uit. Vanuit het raam had ze uitzicht op de binnentuin.

Via de hal liep ze naar de betegelde woon-eetkamer met directe toegang tot een ruim, identiek betegeld, terras. Aan de andere kant van de hal lagen twee ruime slaapkamers met in het midden een badkamer met bad, douche, toilet en wastafel. Alles was van wit keramiek.

Het gehele appartement was voorzien van een terracotta tegelvloer die doorliep naar buiten.

Ze opende de grote glazen schuifpui die de woonkamer bij het buitengebeuren betrok en ze stapte door de opening.

Peter sloeg een arm om haar heen en samen genoten ze in stilte van het mooie uitzicht over het zwembad en de tuin met enorme palmbomen en kleurige struiken, de tennisbanen en winkeltjes aan de overkant. Daarachter lagen de heuvels van het Spaanse land.

Ze konden nog net het op loopafstand liggende treinstation en de bushalte waarnemen.

“Is het niet fantastisch?” vroeg ze zielsgelukkig.

“Dat is het zeker,” antwoordde Peter zichtbaar genietend.

“Het valt me niet tegen! Het glinsterende blauwe water van het zwembad ziet er erg uitnodigend uit moet ik zeggen!”

Hij liep terug naar binnen en controleerde meteen of ze gas, water en licht hadden.

“We moeten terug naar de receptie!” riep hij terwijl ze nog buiten stond te genieten.

“Wat?” vroeg ze, ondertussen naar binnen lopend. “Hoezo dat?”

“Er is niets aangesloten, we hebben geen elektra, geen water, niets.”

De euforie van zojuist sloeg op dat moment om in een grote teleurstelling.

“Verdorie,” reageerde ze verslagen, “daar had ik nou echt niet op gerekend en ik heb al helemaal geen zin om dat vandaag nog te gaan regelen, zeker niet bij dat akelige mens! Ik ben bekaf,” kreunde ze. Ze dacht even na.

“We hebben gelukkig water meegenomen,” redeneerde ze praktisch, “daar kunnen we wel mee vooruit vanavond en morgenochtend.

We kunnen van het zwembad gebruik maken om ons op te frissen en vanavond gaan we wel ergens een hapje eten nadat we wat gerust hebben, wat denk jij?” Ze keek hem vragend aan.

“Lijkt me een goed idee,” antwoordde hij vrolijk, “morgen zijn we zeker uitgerust en hebben we weer frisse moed.”

Ze begon meteen het tweepersoons luchtbed dat ze hadden meegenomen, uit te pakken en op te blazen.

Al hun meubilair moest nog vanuit Nederland komen met de vrachtwagen. Ze was blij dat ze onderweg hadden gekampeerd en daardoor toch even vooruit konden.

“Ach ja!” zei ze welgemoed. “Zo verschrikkelijk is het nu ook weer niet. Het is maar voor een paar nachtjes. Voor je het weet zijn onze spullen er en is alles geregeld.”

“Zo is het,” reageerde hij terwijl hij haar naar beneden trok op het luchtbed en haar tegen zich aan drukte.

“Genoeg gekletst,” zei hij uitdagend en gaf een dikke zoen op haar wang. “We gaan nu even siësta houden, daarna zwemmen en dan uit eten!”

Ze had daar niets tegenin te brengen. Dodelijk vermoeid viel ze al snel in slaap. Rond zes uur werden ze wakker.

Na zich te hebben opgefrist met een duik in het zwembad, kleedden ze zich om.

Die avond aten ze paella in een Spaans restaurant in het centrum van het dorp. Het lag in een gezellig historisch straatje.

Ze zaten heerlijk buiten en Katja genoot van de sfeer.

Er was volop geroezemoes om hen heen en ergens op de achtergrond hoorde je wat Spaanse muziek.

Dit maakte alles weer goed en ze voelde zich tevreden.

Ze snakten echter nog naar een goede nachtrust om bij te komen van de lange reis en de eerste indrukken die ze tot nu toe hadden opgedaan.

Na de maaltijd gingen ze meteen naar huis.

Ze hadden geen zin meer om hun garage plaats te zoeken dus lieten ze hun auto die nacht buiten staan.

Erg was dat niet, het was toch een oude bak en veel te halen was er niet.

Alle meegebrachte spullen hadden ze er inmiddels uitgehaald.

Hoewel ze nog steeds vermoeid waren, duurde het nog een tijdje voordat ze in slaap vielen. Er waren veel stemmen te horen op de galerij boven hen en ergens verderop in het gebouw speelde iemand nog gitaar.

Ondanks de wat onrustige eerste nacht, stonden ze de volgende dag al vroeg op.

Hoewel Katja tegen een confrontatie met de vrouw in de receptie opzag, moesten ze te weten komen hoe ze het gas, water en licht aangesloten konden krijgen.

Er zat dus niets anders op dan er weer naartoe te gaan.

Hopelijk verliep het contact vandaag iets beter.

Helaas was het humeur van de vrouw niet veel anders. Ze keek nog steeds even nors en ze was uiterst prikkelbaar.

De weerzinwekkende man met het zwart leren jack stond ook weer in de kleine ruimte.

“Wat moet die man hier toch?” vroeg Katja zich af. Ze deed haar uiterste best om hem te negeren.

In haar beste Spaans legde ze de vrouw uit waar ze voor kwamen.

Vervolgens greep die wat papieren van onder de toonbank vandaan en smeed ze min of meer voor hun neus. Ze pakte een pen en gebaarde hen dat ze de papieren moesten invullen.

Inmiddels stond de man, die al die tijd dat ze daar stonden geen woord had gezegd, nogal schaamteloos mee te lezen toen ze hun gegevens noteerden.

Even had ze de neiging om op zijn voet te gaan staan, maar ze kon zich nog net beheersen.

Toen ze klaar waren met het invullen, schreef de vrouw een bedrag op. Blijkbaar moesten ze ook betalen voor de aansluitingen. Het was een bedrag van duizend euro.

Ze waren allebei met stomheid geslagen en ze starden onthutst naar de vrouw.

“Mucho dinero,” wist Katja uiteindelijk uit te brengen, tegelijk met verbaasde blik kijkend om de vrouw duidelijk te maken dat dit toch echt belachelijk was. De vrouw haalde meteen haar schouders op.

De man kwam heel dominant naast haar staan, wijdbeens en met zijn handen in zijn zij.

Een paar pikzwarte, doordringende ogen keken haar ongegeneerd en meedogenloos aan.

“Volgens mij hebben we geen keuze,” zei ze tegen Peter. “Wat nu?”

“Niets van aantrekken,” antwoordde hij onbewogen. “We nemen de papieren mee en we denken er over na. Wil je nog wat vragen over die woonvergunning?”

“Nou, nee,” zei ze verschrikt, “laat dat maar even zitten. Volgens mij heeft dat mens last van ochtendziekte of zo en die man is helemaal niet te vertrouwen volgens mij. Misschien een andere keer. Er is nu in ieder geval niet mee te praten. Kom, we gaan.” Haastig liep ze naar de deur.

Na het doornemen van de papieren realiseerden ze zich dat het allemaal niet zo eenvoudig was als ze dachten.

Ze kregen het gevoel dat er iets niet klopte. Ze konden alleen hun vinger er nog niet opleggen.

Het was duidelijk dat nader onderzoek nodig was. Waar moesten ze mee beginnen? Dat was de grote hamvraag.

Katja keek nog eens naar de papieren.

Weer zag ze de naam Aronda Park Servicios staan. Het leek erop dat deze Servicios een aardige vinger in de pap hadden in het geheel.

Als ze naar het internet café gingen moest ze die firma toch eens gaan Googelen.

Misschien was er wat achtergrond informatie over hen te vinden wat van nut kon zijn.

Niettemin zaten ze nu wel met het probleem van het gas, water en licht. Ze zuchtte eens diep.

Het zag er naar uit dat ze zelf langs de diverse bedrijven moesten die in de regio voor deze aansluitingen zorgden.

Ineens werd er hard op de voordeur gebonkt.
“Wie kon dat nou zijn?” Ze keek Peter vragend aan en elk wachtte op de ander om naar de voordeur te gaan. Weer werd er gebonkt. Het scheen nogal dringend te zijn.

“Ga jij even?” zei ze, “maar kijk eerst door het kijkglas hoor! Niet open doen als je het niet vertrouwd!”

“Ja, ja,” riep hij vanuit de gang. “Rustig nou maar.”

Er stond een jonge, blonde vrouw voor de deur. Ze had een jongetje bij zich. Hij aarzelde of hij open zou doen.

Ze waren eens gewaarschuwd voor zigeunerinnen die met een smoes probeerden binnen te komen en dan van alles wegroofden. Deze vrouw leek hem echter geen zigeunerin.

Hij besloot het er maar op te wagen en opende de deur.

Voor de zekerheid liet hij hem wel op een kier staan, met zijn voet er tegenaan.

“Hello,” zei de vrouw in het Engels. “Do you speak English?”

“Yes,” antwoordde hij beleefd.

Ze leek blij te zijn dat hij Engels sprak.

Vervolgens legde ze uit waar ze voor kwam.

De vrouw van de receptie, blijkbaar heette die Rosa, had haar gevraagd langs te gaan om uit te leggen waarom ze zoveel moesten betalen voor de algemene voorzieningen.

Waarschijnlijk hadden zij niet alles goed begrepen.

Toen hij dat hoorde, nodigde Peter haar uit om binnen te komen.

“Ik heet Inez Garcia,” legde ze uit “en dit is mijn zoontje Ramon,” wees ze op de kleine jongen die ze bij zich had.

“Oh, hallo Ramon,” lachte hij de knaap vriendelijk toe.

Ondertussen liepen ze naar de woonkamer waar Katja vol spanning zat te wachten.

Ze was ontzettend nieuwsgierig naar wie er op bezoek kwam.

Hij stelde Inez aan haar voor en legde uit waar ze voor kwam.

Katja fronste haar donkere wenkbrauwen maar zei verder niets. Ze besloot eerst maar eens te luisteren naar wat de vrouw te vertellen had.

Ze bood Inez één van de tuinstoelen aan die ze mee hadden genomen in de Volkswagen en vroeg of ze wat wilde drinken. Dat was niet nodig. Ze viel meteen met de deur in huis.

“Ik woon op de uiterste hoek van de begane grond,” begon ze, “vlakbij de hoofdingang en receptie. Wij waren één van de eerste bewoners in Aronda Park. We hebben ongeveer een jaar geleden onze intrek genomen.”

Katja keek Peter verbluft aan. Zij zelf konden immers niet eerder dan nu in het appartement. Dat was onbegrijpelijk.

Inez ging onverstoord door met haar verhaal. “Er waren veel problemen met Gabrio Martinez, de aannemer.

De bouw van het complex is alles behalve vlot verlopen. Ook zijn een aantal aspecten van het gebouw niet volgens tekening verwezenlijkt.”

Ze keek hen doordringend aan.

“Er loopt nu een gerechtelijke procedure tussen Arrio en Rosa Borges van Aronda Park Servicios en de aannemer.

Zij hebben een contract met Gabrio Martinez, om voorsnog voor de periode van een jaar en met stilzwijgende verlenging, Aronda Park te onderhouden en de administratie daarvan te voeren.”

Inez haalde even diep adem en ging toen verder.

“Gabrio zou Arrio en Rosa betalen voor hun diensten maar dat is tot nu toe nog niet gebeurd. Zij voelen zich wel verantwoordelijk.

Om de nieuwe bewoners tegemoet te komen hebben zij het zelf op zich genomen om contracten te regelen en af te sluiten met de gas-, water- en elektriciteitsmaatschappijen. In de praktijk bleek verder dat diverse leidingen en kabels niet in voldoende mate waren aangelegd. Daarvoor moest extra geld worden betaald.

Dat heeft Aronda Park Servicios zolang voorgeschoten.

Door al deze problemen en de extra hoge kosten is het daarom helaas noodzakelijk dat we elk duizend euro betalen om aangesloten te worden,” ratelde Inez door. “Daar komt nog bij dat er een soort centrale schakelkast moet komen voor het hele park.”

Katja zat met verbijstering te luisteren naar het hele relaas. Deze achtergrond informatie was voor hen volkomen nieuw.

“Ja,” vervolgde Inez ernstig, “en dit is nog maar het topje van de ijsberg!” Er verscheen een wat valse glimlach op haar gezicht.

Haar zoontje Ramon was uiterst brutaal en liep ondertussen alle kamers in en uit, wat Katja alles behalve prettig vond.

Gelukkig viel er nog niet veel te halen bij hun. Ze vertrouwde de vrouw niet helemaal.

Of Inez dat aanvoelde wist ze niet, maar ineens stond ze op om weg te gaan.

“Het is in Spanje niet eenvoudig om zelf alles voor elkaar te krijgen,” eindigde ze het gesprek.

“Er is veel bureaucratie. Als ik jullie was zou ik het maar aan Aronda Park Servicios overlaten en betalen. Het is allemaal veel ingewikkelder dan je denkt.” Ze keek hen onderzoekend aan.

“We zullen er nog eens goed over nadenken,” besloot Peter, een stellig antwoord ontwijkend. “In ieder geval bedankt voor de uitleg. Het heeft zeker voor enige verduidelijking gezorgd.”

Hij liep met Inez mee naar de voordeur.

“We zien elkaar nog wel,” zei ze, toen ze afscheid nam. “Per slot van rekening wonen we niet ver van elkaar vandaan.”

Hij knikte en zwaaide nog even naar Ramon.

“Nou, dat is me toch wat,” zei Katja meteen, toen hij weer terug kwam in de kamer.

“Zou dat verhaal over die nalatigheid van de aannemer en dat jaarcontract kloppen? Wat denk jij?”

Ze zag aan zijn gezicht dat hij zo zijn bedenkingen had. Hij keek zeer bedachtzaam. De waarschuwing van Inez dat er nog veel meer aan de hand was dan dat ze zojuist vernomen hadden, was niet tegen dovemansoren verteld.

“Tsja,” zei hij tenslotte. “Aan de ene kant is het een aanneembaar verhaal en aan de andere kant ondenkbaar.

Ik weet niet zo goed wat ik ervan vind eigenlijk.”

“Nee, ik ook niet,” moest ze toegeven. “Vreemd is het wel,” vervolgde ze resoluut. “We moeten het niet als zoete koek aannemen en zelf nader onderzoek verrichten,” besloot ze. “Dat moeten we zeker,” antwoordde hij, “ik zet er in ieder geval de nodige vraagtekens bij. We hebben het nog maar van één kant gehoord.”

Peter hield nog een slag om de arm. “Laten we ons voorsnog niet al te ongerust maken,” zei hij optimistisch. “Zoals ik al zei, het klonk niet helemaal ongeloofwaardig. Om te beginnen moeten we zelf nog eens informeren bij de diverse maatschappijen.

Laten we dat meteen morgen maar doen. Veel meer dagen zonder die dagelijkse faciliteiten lijkt me niet zo prettig. We kunnen er maar beter vaart achter zetten.”

“Lijkt me een goed idee,” beaamde ze terwijl ze ondertussen in een informatieboekje over Benimar bladerde.

“Maar nu wil ik even bijkomen van deze onverwachte ontwikkelingen. Laten we naar dit Tapas restaurant gaan in de stad,” wees ze op een naam in het blaadje, “dan kunnen we daarna even wandelen langs de strandboulevard in het Lovante gedeelte.” Ze probeerde zo opgewekt mogelijk te klinken.

“Doen we!” reageerde hij enthousiast. “Ik heb wel zin in een avondje uit.”

Ze verruilden hun korte broek en t-shirt voor nettere kleding. Katja trok een strak, kort rood jurkje aan met bijpassende rode sandalen. Haar slanke figuur kwam er mooi in tot uiting. Haar golvende kastanje bruine haar, hing los tot op haar schouders.

Peter droeg een lichtgrijze linnen zomerbroek met daarop een witte blouse met korte mouwen. Zelfbewuste dertigers met een veelbewogen toekomst in het vooruitzicht.

“We moeten het ook nog eens hebben over de opstart van ons verhuurbedrijf hier,” zei ze onderweg.

“Laten we niet vergeten dat we daar ook voor naar Spanje zijn gekomen. Onder het eten kunnen we daar eens wat ideeën over uitwisselen, goed?”

“Goed,” zei hij. Ze kuste hem lieflijk op zijn wang.

De stad bruiste van energie die avond. Na een heerlijke maaltijd liepen ze over de lange, brede strandboulevard. Er kon over de koppen gelopen worden, zo druk was het er.

Tijdens het wandelen wisselden ze van gedachten over de opzet van hun bedrijfje. Het was een ontspannen gebeuren. De temperatuur was zeer aangenaam en overall waren winkeltjes open. Ze kwamen later thuis met elk een zonnehoed en een zomers getint strandlaken.

De volgende dag stond ze al om zes uur naast het luchtbed. Peter lag nog in diepe slaap.

Ze trok haar rode kimono-achtige ochtendjas aan, die geborduurd was met prachtige kraanvogels, enkele jaren geleden gekocht tijdens een reis naar Tokyo.

Ze besloot voor zichzelf een instant kopje koffie te maken. Ontbijten deden ze later wel gezamenlijk.

Ze was erg dankbaar voor het feit dat ze een klein kampeer gastelletje hadden meegenomen. Een kop koffie zou ze zeker enorm hebben gemist in de ochtend.

Ze nam haar mok mee naar buiten, het terras op.

Al zittende in één van de comfortabele gele tuinstoelen, genoot ze van de stilte en de cafeïne. Er waren nog weinig mensen op de been en het zwembad was leeg, op een enkeling na die baantjes aan het trekken was.

De vogels tjrpten er lustig op los en op de achtergrond hoorde ze het geluid van het verkeer, mensen die al vroeg naar hun werk gingen vanwege de warmte overdag.

Toen ze haar koffie op had, pakte ze de gouden gids om de adressen op te zoeken van de diverse nutsbedrijven. Ze had geen zin om te wachten totdat ze bij een internet café waren. Opzoeken via haar iPhone vond ze te duur.

“Dan maar op de ouderwetse manier,” dacht ze.

De adressen en telefoonnummers had ze vrij snel gevonden. Vervolgens keek ze op de kaart om de meest gerichte route te bepalen. Op die manier zouden ze niet al teveel tijd verspillen met zoeken en rondrijden. Ze wilden ook nog naar een andere auto gaan kijken voor hun bedrijfje.

Net toen ze alles had uitgedokterd en opgeschreven, kwam Peter het terras op. “Je bent precies op tijd,” lachte ze hem toe. “Ik ben net klaar met onze dagindeling,” grapte ze. “Nu is het tijd voor het ontbijt.” Ze gaf hem een dikke zoen ter begroeting en ze ging neuriënd naar de keuken.

Hij kwam haar snel achterna.

“Ik weet nog iets veel beters dan ontbijten,” zei hij speels.

Hij trok haar naar zich toe en drukte zijn warme onderlijf tegen het hare aan.

Ze kon hem niet weerstaan en ze gaf al gauw toe aan zijn sexuele liefkozingsen.

Al kussend en strelend, kwamen ze via de gang hun slaapkamer binnen, waar ze op het ruime tweepersoonsbed verder gingen met hun liefdesspel. Het opblaasbed gaf er een extra speciaal gevoel bij.

Toen ze nog wat na lagen te knuffelen, hoorden ze gestommel in het appartement boven zich.

“Volgens mij krijgen we bovenburen,” merkte Katja meteen op.

“Ik ben benieuwd wat voor mensen het zijn. Hopelijk zijn ze een beetje rustig.”

“Daar zullen we snel genoeg achter komen als ze eenmaal klaar zijn met de verhuizing,” antwoordde hij. “Over een paar dagen weten we meer.” Hij sprong uit bed.

“Kom, laten we nu gaan ontbijten. Ik heb trek gekregen van onze vrijpartij!” Hij keek haar uitdagend aan.

“Nou, wat mankeert er aan jouw handjes?” reageerde ze plagerig. “Jij kunt toch vast wat neerzetten?”

Ondertussen was ze zelf ook weer opgestaan.

Uiteindelijk gingen ze samen naar de keuken en dekten ze in de woonkamer de kampeertafel.

Ze genoten van een uitgebreid ontbijt met koffie, jus d'orange en croissantjes, die ze de dag daarvoor hadden gehaald. Het waren heerlijke broodjes.

Na het ontbijt kleedden ze zich snel aan. Ze moesten zorgen dat ze voor het middaguur bij de bedrijven waren, anders konden ze wachten tot vier uur, tot na de siësta, en daar had ze geen zin in.

Of ze echter de informatie kregen die ze nodig hadden, betwijfelde ze. Met Spaanse organisaties werkte het toch net even iets anders dan in het vertrouwde Nederland.

Ze kreeg daarin gelijk.

“Precies wat ik al dacht!” zei ze nijdig, nadat ze het zoveelste kantoor was binnen geweest. Ze knalde het portier van de auto dicht, tot grote irritatie van Peter.

“We zijn geen stap verder gekomen! Het is nu alleen wel duidelijk dat het verhaal van Inez gedeeltelijk klopt.

Zonder de hulp van Aronda Park Servicios kunnen we de zo hoog nodige voorzieningen wel vergeten.” Ze zuchtte uit onmacht.

“Het was te proberen,” antwoordde hij, “we hebben er toch ook weer wat meer informatie door verkregen,” voegde hij eraan toe.

“Er zit niets anders op dan voorlopig die duizend euro te betalen,” concludeerde ze wrang. “Daarna kunnen we altijd nog zien of er een gegronde reden is om het op een later tijdstip terug te vorderen. Misschien speelt deze gedachte ook bij andere eigenaren en kunnen we gezamenlijk iets ondernemen.” Er was op dit moment ook geen andere keuze. Ze had inmiddels toch wel erg de behoefte aan een warme douche en normale verlichting.

“Ja, dat moet dan maar,” besloot Peter met tegenzin.

Ze wist dat hij dat soort bedragen liever niet uitgaf op dit moment.

“Laten we dat nu eerst maar gaan regelen, voordat de receptie dicht gaat, dat halen we nog net denk ik,” zei ze snel. “Hopelijk is dat mens vandaag in een betere stemming.” Ze keek op haar horloge. Het was twaalf uur 's middags.

Het was maar goed dat ze op tijd vertrokken waren. Ze zag behoorlijk op tegen een nieuwe confrontatie met die vrouw maar het moest, helaas. Terug bij het appartement, zochten ze de papieren bij elkaar. Snel liepen ze naar de receptie. Rosa stond weer achter de balie. Gelukkig was er verder niemand. Dit keer was de vrouw een stuk vriendelijker. “Ze wist natuurlijk allang dat wij wel terug moesten komen om te betalen,” dacht Katja boos. “Oh, wat haat ik dit soort dingen!” Ze deed echter haar best om zoveel mogelijk in het Spaans te communiceren en beleefd te blijven. Als Rosa al Engels sprak, hield ze dat goed verborgen. Net voor sluitingstijd was alles geregeld en ze gingen enigszins gerustgesteld terug naar huis. Voor zover ze het hadden begrepen, zou alles de volgende dag worden aangesloten. “Nu kunnen we ons tenminste weer even richten op de start van ons bedrijfje,” zei ze opgewekt. “Straks gaan we nog naar de auto's kijken, niet?” Ze keek Peter van opzij aan. Er kwam geen reactie. “Heb je me gehoord?” vroeg ze wat ongeduldig. “Hè? Oh, ja, ik heb het gehoord. We gaan straks wel kijken ja.” “Als je te moe bent moet je het zeggen hoor,” vervolgde ze, “dan gaan we morgen wel.” “Nee, nee, het kan wel. Het is wel goed om wat afleiding te hebben. Dat we duizend euro moesten betalen zit mij toch nog flink dwars. Het is een behoorlijk bedrag.”

“Dat is het zeker,” bevestigde ze. “Ik denk dat we moeten uitzoeken hoeveel eigenaren er inmiddels in het complex wonen en hoeveel er binnenkort nog bij zullen komen.

Het liefst zou ik een lijst hebben met de namen en contact gegevens om ze te kunnen benaderen hierover.”

“Tsja, waar moeten we die vandaan halen?” vroeg hij.

“Dat is een goede vraag,” reageerde ze somber. “Ik weet nog niet hoe we dat moeten aanpakken, ik zal er nog eens over nadenken. Voorlopig hebben we nog wel wat anders aan ons hoofd.” Ze staarde voor zich uit.

“Oh jee!” riep ze ineens luidkeels, “weet je wat we door al dat gedoe helemaal vergeten? Onze meubels komen morgen aan met de vrachtwagen uit Nederland!”

“Verdorie ja,” reageerde hij. “Daar heb ik ook niet meer aan gedacht.”

“Reden te meer om vanmiddag weer op pad te gaan,” zei ze vastberaden. “Dan gaan we nu maar gauw lunchen.” Snel liep ze naar de keuken om wat te halen.

Toen ze na het eten de deur uit gingen, barstte er net een enorme ruzie los, in een appartement aan de kant van de binnentuin, op de begane grond. Er waren mannen en vrouwen bij betrokken. Katja probeerde flarden van de ruzie op te vangen, maar het lukte niet zo best, het was net te ver weg. Ze kon wel twee verschillende talen onderscheiden. Er werd in het Engels en in het Spaans geschreeuwd.

“Die gaan flink tekeer zeg!” zei ze geschokt. “Waar zou dat nou over gaan?”

“Misschien kunnen we proberen wat dichterbij te komen,” opperde Peter.

“Nee, hoor!” antwoordde ze verschrikt. “Stel je voor dat het nog gewelddadig wordt. Ik hou liever afstand.”

Op datzelfde ogenblik vielen er inderdaad rake klappen.

Het was duidelijk te horen dat er met de vuist op los werd geslagen. Er werd ook flink gegild.

“Zullen we de politie dan maar bellen?” stelde ze voor, “straks raakt iemand nog ernstig gewond.”

“Niets daarvan!” reageerde Peter verontwaardigd. “We houden ons er mooi buiten, dit gaat ook mij te ver. Kom we gaan naar de garage.” Hij voegde de daad bij het woord en liep richting de trap. Ze liep hem snel achterna.

Er waren honderdzestig parkeerplaatsen onder het gebouw, gelijk aan het aantal appartementen. Sommige plaatsen hadden een roldeur ervoor, andere een ketting.

De in- en uitgang van de garage hadden elk een automatische deur, die óf naar buiten, óf naar binnen open draaide.

Beneden in de garage konden ze het geschreeuw van boven nog horen. Toen ze naar buiten reden, kwam net de politie aangescheurd met luide sirene. Blijkbaar had iemand anders ze gebeld.

Ze waren het incident al gauw vergeten toen al hun aandacht gericht was op het uitzoeken van een geschikte bedrijfswagen.

Aan het eind van hun zoektocht waren ze de trotse eigenaren van een fel oranje gekleurde Opel Combo van vijf jaar oud. Het was een ruime bestelwagen, geschikt om schoonmaak spullen in te vervoeren en kleine meubels of ander materiaal of benodigdheden, die ze mogelijk moesten meenemen.